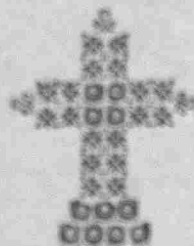

552
Α. 1034

ΠΑΡΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ
ΞΕΝΗΣ

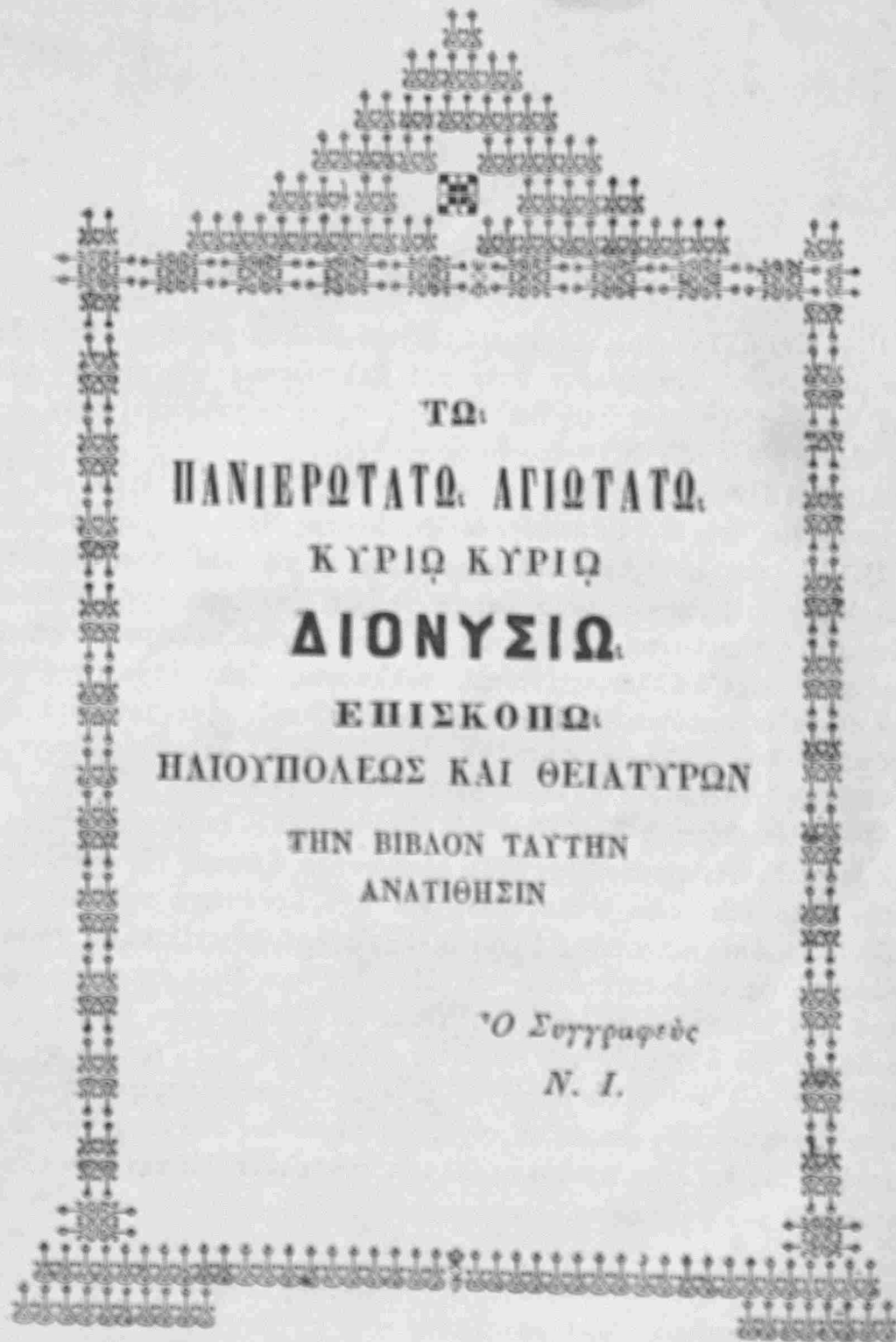
Συνταχθεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει καὶ ἄλλων
ἐκκλησιαστικῶν

ὑπο
ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΠΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ.

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ,
Τόποις « Ἀραλθείας ».

—•—
1875.

ΤΩ
ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΩ ΑΓΙΩΤΑΤΩ
ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ
ΔΙΟΝΥΣΙΩ
ΕΠΙΣΚΟΠΩ
ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΘΕΙΑΤΥΡΩΝ
ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ ΤΑΥΤΗΝ
ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ὁ Σογγραφεὺς
N. I.

Μηνὶ Ἰανουαρίῳ κδ'. τῆς Ὀσίας Μητρὸς ἡμῶν
Ξένης.

Ἐσπίρας, εἰς τὸ Κύριε ἐκίραξα, ἰστώμεν στίχ. ζ'.
καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Μεταναστεύουσα πρόην τῇ διαθέσει σεμνῇ, καὶ βεβαιούσα ἔργω,
τὸ κριθέν σοι ἐννοίᾳ, ἐξήλθες τῆς ματαίας τῶν ἡδονῶν Μακαρία λει-
ότητος, καὶ ἀρετῶν τὴν τραχεῖαν, εὐθυδρομεῖς, ἀναβάσει ξενιτεύ-
σασα.

Ἐν τῷ λιμένι τοῦ Θεοῦ, προσορμισθεῖσα ἰσθμοῦ, διαπερᾶς κυμά-
των, τῶν τοῦ Κόσμου τὸν σάλον, ψυχῆς δέ σου τὸ πλοῖον ὄλων σε-
μνῇ, ἀδιάκλυστον φέρουσα, ἐξ ἡδονῶν τῆς πικρίας τῶν μυστικῶν,
ἀγωγίμων μένεις ἔμπλεως.

Θεοπρεπεῖ τῇ μιμήσει, σὺ ξενιτεύσασα, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐξ ἄνω, πρὸς
ἡμᾶς κατελθόντος, ὑψῶσαι τοὺς πεσόντας, μένεις σοφῇ, συγγενέσι
μὲν ἄγνωστος, ἀλλ' εὐσεβέσι γνωστός ὡς πρὸς τὸν Θεὸν, Ξένη πάν-
τοτε προσεύουσα.

Ἔτερα στιχηρὰ, ἤχος δ'.

Ὡς γυναικὶ ἐν Μάρτυσι.

Παρθενίαν ἀκήρατον, ἐμμελῶς ἐξασκήσασα, ἐνυμφεύθης χαίρουσα,
τῷ ποιήσαντι, ἀρνησαμένη τὴν πρόσκαιρον, ἀπόλαυσιν ἐνδοξε καὶ
ἀσκήσασα στεφάνως, καὶ τὸν δρόμον τελέσασα κατξίωσαι, οὐρανοῦ
παστάδος δυσωποῦσα, τοῖς τιμῶσί σε Ὀσία, χάριν δοθῆναι καὶ
ἔλεος.

Ἐγκρατεῖα τὸ σῶμά σου, Μακαρία νεκρώσασα, τὴν ψυχὴν ἐκό-
σμησας, καὶ ἠτοίμασας, καὶ οἰκητήριον πνεύματος, σαυτὴν ἀπειτέ-
λεσας, καὶ συνήρθης μυστικῶς, τῷ νομίῳ καὶ κτίστῃ σου, ὅν ἰκέ-
ταις, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς τιμῶντάς σου τὴν
μνήμην, Ὀσία Ξένη πανεύφημη.

Τὸ ὄραϊον τοῦ σώματος, εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, Ξένη παναοί-
διμα, μετετρέψασας, ἀπολιποῦσα τὴν πρόσκαιρον, ἀρετῶν φαιδρό-
τησι κατικάλυνας σαυτὴν, καὶ τοῦ κτίστου ἐνδεδίδειξαι καταγώγιον,

Πανιερώτατε.

Πρὸς τίνα ἄλλον ὄφειλον ἀφιέρωσαι τὴν βίβλον ταύτην, ἢ πρὸς Σε
τὸν μοχθοῦντα νυχθημερόν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως καὶ προόδου τῆς
καθ' ἡμᾶς κοινότητος, ἥτις διὰ τῆς ἀρωγῆς καταραθῆσεται ἔσον οὐ-
πω ἐφάμιλλος τῶν ἐν Μικρασίᾳ κοινοτήτων.

Δέχθητι οὖν εὐμενῶς τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ φυλλαδίου τούτου, καὶ ἐ-
πίτρεψόν μοι ἱνα ὦ. Εὐπειθέστατος Νικόδημος Ἱερομόναχος Κύπριος.

Πολλὰ κατὰ συνέχειαν ἔτη ἐφημερεύων ἐν τῇ κωμοπόλει Μυλάσ-
σων Μικρασίας, παρητήρησα ὅτι ἐν τῇ ἱερᾷ ἐκκλησίᾳ ἡμῶν «Ὀσίας
Εὐσεβείας» ἢ κατὰ τοὺς Μυλασσείας «Ὀσίας Ξένης» ἠλλείπει τὸ σπου-
δαιότερον, ἥτοι ἡ ἔλλειψις ἐντύπου φυλλαδίου, ὅπερ ἠσυχολήθην εἰς
τὴν σύνταξιν τοιοῦτου ἀναγκαίου φυλλαδίου, συλλέξας καὶ παρὰ δι-
αφόρων ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν τὰ οὐσιωδέστερα, δηλαδὴ τὰ συντε-
λοῦντα εἰς πλήρωσιν ὁλοκλήρου ἀκολουθίας, ἐσπερινοῦ, ὁρθοῦ, λει-
τουργίας καὶ λοιπῶν καθ' ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην ἐκκλησιαστικὴν τά-
ξιν. Πέποιθα ὅτι τὸ τοιοῦτον θέλει εὐαρεστήσει ἅπασαν τὴν ὀρθόδοξον
ἡμῶν κοινότητα τῶν Μυλασσείων, διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ τοιοῦτου
φυλλαδίου, ὅπερ ἀπὸ τινος ἢ ἱερᾶ ἐκκλησίας ἡμῶν διατέλει ὑπὸ χειρο-
γράφων ὅλως τε ἀνεπιτηδείων καὶ ἀσυναρτήτων. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν
κατὰ τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν γινομένων βλασφημιῶν, ἐδέησεν ἱνα
προβῶ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος φυλλαδίου, ὡς ἀνωτέρω ἐμνή-
σθην, κτλ. Διὸ καὶ μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως προσφέρω τὴν πα-
ροῦσαν, πεπεισμένος ὅτι θέλω τύχει τῆς εὐμενείας ἀπάντων τῶν Μυ-
λασσείων, οἵτινες λίαν προθύμως θέλουσι συντελέσει εἰς τὴν ἔσον οὐπω
ἐκτύπωσιν τοῦ φυλλαδίου.

Ἐρρωσθε

Νικόδημος Ἱερομόναχος.

Μηνὶ Φεβρουαρίῳ αἰοέ.

καὶ τερπνὴ θυμηδία τοῦ Κυρίου, ἀνυμνοῦμέν σε Ὅσια πνευματικοῖς μελωδήμασι.

Δόξα, ἦχος π.λ. β'.

Ἀσκητικὴν ὁδεύσασα ὁδὸν, πατρίδα κατέλιπες, πλοῦτον καὶ δόξαν, Ξένη πανσεβάσμιε. Καὶ ὡς μὲν παρθένος φρονίμη, σὺν ταῖς δυοῖς θεραπαινίδι, λαμπαδηφόρος εἰσῆλθες, καὶ στεφανηφόρος παρίστασαι, εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου σου, αἰτουμένη καὶ προσεύουσα, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, ἦχος ὁ αὐτός. Τίς μὴ μακαρίσει σε.

Ἡ εἰσοδος, τὸ θῶς ἰλαρὸν καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βίασanos ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὖρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι· καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται, κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαὸν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιστὴ αὐτῶν· λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κέρυθα, κρίσιν ἀνοπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς βομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκάλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις βιβήσονται χάλαζαι. Ἀγρυπνήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσω-

σιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημόσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνῶν· ὅτι ἰδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀνκαπούσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δ' ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ βεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον. Τελιωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα, ἦχος α'.

Δεῦτε πιστοὶ τὴν καλλιπάρθενον, καὶ ἄσπιλον νόμφην τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὕμνοι ἐγκωμίων εὐφημήσωμεν· αὕτη γὰρ τὸν σταυρὸν αὐτῆς, ἐπ' ὤμων ἄρασα, τὰ ἴδια κατέλιπε. καὶ ὡς ἔλαφος διψῶσα, ἀθανάτου μνηστήρος, κατ' ἔχνος ἠκολούθησε, Ξένην ἐνόησασα ζῶν, ἐν Οὐρανοῖς τὴν μένουσαν· καὶ προσεῖπει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Ἡ Ῥώμη ἐγκαυχᾶται, σοῦ τοῖς σπαργάνοις ὁσία Ξένη ἀξιάγαστε· τὰ δὲ Μύλασσα τὸ σὸν κεκτημένα πανσεβάσμιον λείψανον, ποταμοὺς ἐμπιπλῶνται ἰαμάτων. Διὸ καὶ οἱ πιστοὶ συνελθόντες σήμερον, ἐν τῇ μνήμῃ σου, ἐπαξίως γεραίρομεν, τῶν σῶν ἀγώνων τὰ ἔπαθλα, δι' ὧν ἐτροπώσω τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν, μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ τῶν παρθένων κούχημα, θεοφόρε Ξένη.

Ἦχος δ'.

Τὸ τοῦ νεμφίου σου Χριστοῦ ἐράσμιον κάλλος, ἐπιποθήσασα Ὅσια Ξένη σεμνὴ, ἀνέδραμες ὀπίσω αὐτοῦ καθάπερ τρυγῶν ὄρει-στατάτη, ἀρησαμένη πᾶσαν κοσμικὴν ἀπάτην, καὶ σαρκικὸν μνηστῆρα, ἐν σκληραγωγίᾳ καὶ ἀσκήσει, τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα ἀπε-

νέκρωσας· διὸ καὶ ὁ Χριστὸς ἐν τῇ σεπτῇ σου κοιμήσει, οὐρανόθεν σοὶ ἡμείψω τὸν στέφανον, δι' ἀστέρων φαιδρῶν, δεικνύων τοῖς πᾶσι, τῶν ἀρετῶν σου τὴν λαμπρότητα. Δι' ὧν ἐκέκτησο κεχρυσωμένας πτέρυγας, πρὸς οὐρανὸν ἀνιπταμένη, ὡς περιστερὰ ἀδιάφθορος· πρεσβεύουσα ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Ἦχος πλ δ.

Δεῦτε πάντες οἱ γηγενεῖς, ἐγκωμίοις ἄνθει καταστέψωμεν, Χριστοῦ Ὁσίαν Ξένην τὴν πάντιμον, καὶ οὕτω βοήσωμεν· χαίροις καλλιπάρθενε Κόρη καὶ ἀξιάγαστε, ὅτι κατεπάτησας τοῦ Βελίαρ τὴν δύναμιν, καὶ παρίστασαι στερηφόρος, εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου σου, πρεσβεύουσα ἀεὶ, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα, ἦχος πλ δ.

Τὴν τῶν παρθένων καλλονὴν, μοναζουσῶν τὸ κλέος, ἀσκητριῶν τὴν εὐπρέπειαν, Μυλασσείων τὸ καύχημα, Ξένην τὴν ἀξιέπαινον, δεῦτε πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν, ὕμνοις ἐπαξίοις, τὴν μνήμην αὐτῆς πανηγυρίζοντες· αὐτὴ γὰρ ὑπάρχει φύλαξ καὶ προπύργιον ἡμῶν, βουμένη ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ζάλης καὶ τρικυμίας τῶν παθῶν, καὶ ἀεὶ πρεσβεύει Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ἦχος ὁ αὐτός. Δίσποινα πρόσδεξαι.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος δ.

Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐκ δυσμῶν ἀνέτειλας, πρὸς τὴν Ἐφῶν πανόλβιε, ὡς ἀστὴρ φαεινότατος, ἀκτίσιν ἀστράπτουσα, τῶν σῶν ἐναρέτων, πράξεων Ὁσία, καὶ κατεφώτισας πιστῶν, τὰς διανοίας φέγγει θαυμάτων σου. Διὸ σὲ μακκαρίζομεν, καὶ τὴν σὴν μνήμην γεραίρομεν, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες, τὸν σεπτῶς σε δοξάσαντα.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῆς Ὁσίας αὐτοῦ.

Τρωθείσα τῷ ἔρωτι, τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγαπήσειος, ὧ Ξένη πανεύφημε, αὐτῷ ἠκολούθησας, ἀπαρνησαμένη, ἐπίκληρον δόξαν, καὶ τῆς σαρκὸς τὰς ἡδονὰς, καὶ πᾶσαν βίον ἄλλην ἀπόλαυσιν. Διὸ σε εἰσφύλαξεν, εἰς φωτεινότατον θάλαμον, Ἰησοῦς ὁ φιλόανθρωπος καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἰθαυμάστωσιν ὁ Κύριος.

Πάθη τοῦ Κυρίου σου, καὶ ποιητοῦ ἀνεπλάττουσα, ἐν αὐτῇ ἀναδέδειξαι, τοῦ λόγου ὡς ποίημα, λογικὸν παρθένη· καὶ διὰ τοῦ λόγου, παιδαγωγούσα τῶν παθῶν, τῆς ἀλογίας τὰ παρεγκλήματα.

Διὸ καὶ καθ' ὁμοίωσιν, εὐθυπορούσα αἰοίδιμε, ἀληθὴς καὶ ἀκίβδηλον, τοῦ Θεοῦ ὄφθης ἄγαλμα.

Δόξα, ἦχος πλ β.

Πατρίδα, γένοα, ὑπαρξιν, καταλιπούσα, Ξένη Ὁσία, καὶ σαρκικὸν μνηστῆρα μισήσασα, Θεὸν ἠγάπησας, ᾧ ἐνομνεύθης καὶ γέγονας, μεγαλέμπορος κληθείσα, αὐτὸν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν ἱεράν καὶ πανσεβάσμιόν σου πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὸ εἰ ἡ ἀρπελος.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ὁσίας.

Ἐν σοὶ Μήτηρ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρὸν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκὸς, παρέρχεται γὰρ· ἐπιμαλίσθαι δὲ ψυχῆς· πράγματος ἀθανάτου. Διὸ καὶ μετὰ ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὁσία Ξένη, τὸ πνεῦμά σου.

Εἰς τὸν ὄρθρον ἡ συνήθης στιχολογία καὶ ὁ ποινίλειος.

Εἰς τὴν 4. στιχολ. Ἦχος πλ δ.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῆ γαστρὶ.

Γεννητόρων τὸ φίλτρον καταλιπὼν, καὶ μνηστῆρα μισήσας διὰ Χριστὸν, ὃν πόθῳ ἠγάπησας εἰ νεότητος πάνσεμνε, ἐγκρατεία καὶ πόνοις, σαυτὴν κατεκάλλυνας. Ὅθεν καὶ θαυμάτων εἰληροῦσα τὴν χάριν, παρέχεις ἰάματα, τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσιν, Ὁσία Ξένη πανσέβαστε, μέμνησο καὶ νῦν τοῖς εἰς σὲ πόθῳ καὶ πίστει προστρέχουσι, καὶ πρέσβευε δοθῆναι ἡμῖν, ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Τὴν βασίλισσαν πάντες, δεῦτε πιστοὶ, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ἐν φωναῖς μεγαλύνωμεν, καὶ ὕμνουντες βοήσωμεν, ἢ τῆς χαρῆς αἰτία, Παρθένη πανόμνητε, τοὺς τιμῶντάς σε σῶζε, καὶ σκέπε πρεσβείαις σου, ἐκ πειρασμῶν παντοίων, καὶ νόσων καὶ θλίψεων. Ἐχεις γὰρ ὡς μήτηρ, τοῦ Θεοῦ παρρησίαν, οἰκτιρεῖν βραβεύειν τε, νοσημάτων τὴν ἱασίν· διὰ τοῦτο βοδόμεν σοὶ· πρέσβευε τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνῶσι τὸν πανάγιον τόκον σου.

Μετὰ τὴν δευτέραν στιχολ. καθ. ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἐγκρατεία, καὶ νήψει, καὶ προσευχῇ, παρθενία, πτωχεία, Ξένη σεμνή, τελέσας ἀπειλήσας τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν, τοῦ ἴσθαι τὰς νόσους τῶν πίστει τιμώντων σε. Ὅθεν ἐκτελοῦμεν, τὴν ἀγίαν σου μνήμην, σκιρτῶντες γηθόμενοι, καὶ πιστῶς ἐκδοῶμέν σοι, παῦσον τὰς δρᾶς τῶν παθῶν, τῶν τῆς Ἄγαρ κούφισον κακώσεων, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοδοκίον.

Τὴν οὐράνιον πύλν καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ἔρος τὴν φωταυγῇ, νεφέλν ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν παράδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον ὅτι σωτηρία ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφροσι τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφροσιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυίλεον καθ. ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀσκήσει ἐλάμπρυνας τὴν ἱεράν σου στολὴν, καὶ δῶρον προσήνεξαι, τῷ σαρκωθέντι Θεῷ, Ὅσια Ξένη θεόπνευστε, χάριν δὲ ἱαμάτων παρ' αὐτοῦ εἰληψαῖα, λύεις ἀρρωστημάτων τὴν ἀχλὺν Μακαρία, πρεσβεύουσα σωθῆναι ἡμᾶς τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Θεοδοκίον.

Ἐκίνησας ἀχραντε, τῷ θεῷ τόκῳ σου, φθαρίσαν ἐν πάθει τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγεiras, πάντα ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀσφαλείας ἔθεν σὲ κατὰ χρέος μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη ὡς προσφῆτευσας.

Οἱ ἀραβαθμοὶ, τὸ ἀ. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον.

Τίμος ἑναγτίον Κυρίου ὁ θάνατος τῆς Ὅσιας αὐτοῦ.

Τὶ ἀγαποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀγαπείδωκεν ἡμῖν.

Τὸ πᾶσα προή. Εὐαγγέλιον Ὅσιακόν. Ὁ Ν'.

Δόξα, ἤχος β'.

Ταῖς τῆς σῆς Ὅσιας πρεσβείαις ἐλεήμων, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ γθν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός. ἤχος πλ. δ'.

Ξένον βίον ἠγήσω παμμακάριστε Ξένη, Ξενητευθεῖσα διὰ τὸν Ξενητεύσαντα Κύριον. Ὅθεν ἀρνησαμένη πατρίδα, πλοῦτον, ὑπαρξίν ὁμοῦ καὶ γεννήτορας, Μύλασσαν κατ' ὠκησας, ἀγνισθεῖσα τῷ σώματι καὶ καθαρισθεῖσα τῷ πνεύματι. Διὸ πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ Χριστῷ τῷ Θεῷ, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν ὄρθρον μετὰ τὴν συνήθη στιχολογ. Ὁ κανὼν τῆς Ὅσιας

ᾠδὴ ἀ. ἤχος πλ. δ'. Ἄσμα ἀναμείλψωμεν.

Ξένον ὄντα πάσης ἀρετῆς, καὶ μακρυνθέντα πράξεσιν, ἀπὸ Θεοῦ ἀτόποις, οἰκειώσόν με τούτῳ, εὐχαῖς εὐπροσδέκτοις σου, Ξένη σεμνή. Ὅσια, σοῦ τὸν Ξένον βίον εὐφημοῦντα.

Πῦρ σε ἀναφλέξαν νοητὸν, ὡς ὕλν εὐκατάπρηστον, τὴν κοσμικὴν ἀπάτην, καὶ σαρκικὸν μνηστῆρα, ἀρνήσασθαι ἔπεισε, γνώμῃ ἀνδρειοτάτῃ, καὶ Κυρίῳ ἀγνώως μνηστευθῆναι.

Ξένην ἐννοήσασα ζωὴν, ἐν οὐρανοῖς τὴν μένουσαν, καὶ μὴ παρερχομένην, τὴν κλῆσιν ὡς τὴν πράξιν, ἡμεῖς καὶ ἑδραμες, ἔλαφος ὡς διψῶσα, ἀθανάτου κατ' ἴχνος μνηστῆρος.

Θεοδοκίον.

Ἵμνοις τὴν πανάχραντον πιστοῖ, Μαρίαν εὐφημήσωμεν, τὴν Θεομήτορα, τὴν κεχαριτωμένην, τὴν σκέπην τὴν ἔνθεον, τὸν εὐδίων λιμένα, τὴν τῶν πάντων πιστῶν σωτηρίαν.

Καταβασία.

Χέρσον ἀβυσσοτόκον πέδον Ἥλιος ἐπεπόλευσε ποτὲ, ὡσεὶ τεῖχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶ πεζοποντοποροῦντι, καὶ θεαρέτως μέλποντι. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐνδόξως γὰρ δεδοξασται.

ᾠδὴ γ'. Ὁ στεριώσας λόγῳ.

Κατακρητήσας ἔρωσ ὁ θεῖκος, τῆς ἀγνῆς ψυχῆς σου, λήθην λαμβάνειν σε, τῶν τῆς ἀσκήσεως πόνων, ἔπεισε σεμνή καὶ τῆς φύσεως.

Τοῦ ἀθανάτου μνηστήρος καλλοναῖς, ἠδομένη κάλλη σαρκὸς ἐμάρανας, καὶ ὤφθης ὠραιότατη, θεῖον πρὸς νυμφῶνα σκηνώσασα.

Κεχρυσωμένας πτέρυγας ἀρετῶν, κτησαμένη ὕψος πρὸς οὐράνιον, ἐπέτασας Μακαρία, ὡς περιστερά ἀδιάφθορος.

Θεοδοκίον.

Ἡ φωτεινὴ νεφέλη τοῦ νοητοῦ, καὶ φαιδροῦ Ἥλιου τοῦ ἀνατείλαντος, ἐκ τῆς γαστρὸς σου Παρθένε, φώτισον τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

Καταβασία.

Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθῶτων, στερέωσον, Κύριε, τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτίσω, τῷ τιμίῳ σου αἵματι.

Κάθισμα, ἤχος π.λ. δ'. Τῆς σοφίας καὶ λόγου.

Τὸν δι' οἶκτον ὀφθέντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀγαπήσασα Λόγον Θεοῦ Πατρὸς, αὐτῷ ἠκολούθησας, ὡς νυμφίῳ πανόλβιε, καὶ φαρτὸν νυμφίον, προθύμως κατέλιπες, καὶ ἐνεγκαμένην, καὶ πλοῦτον ἐπίκτηρον. Ὅθεν ἐπὶ ξένης, φερωνύμως βιοῦσα, τὰ πάθη ἐνέκρωσας, καὶ τῶν ζώντων ἀπειλήσας, κληρουχίαν θεόπνευστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Θεοδοκίον, ὁμοιον.

Πειρασμοῖς πολυτρόποις περιπεσῶν, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὄρατων, τῷ σάλῳ συνέχομαι, τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου· καὶ ὡς θερμῇ ἀντιλήψει, καὶ σκέπῃ μου ἄκραντε, τῷ λιμένῃ προσρέχω, τῆς σῆς ἀγαθότητος. Ὅθεν Πανκγία, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ἀσπόμενος ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν δούλων σου, τῶν ἀπαύσως ὑμνούντων σε, Θεοτόκε πανάκραντε, πρεσβεύουσα αὐτῷ ἐκτενῶς, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνούσιν ἀξίως, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. Ἐξ ὄρου κατασκίου.

Προῖκα τῷ Χριστῷ, προσήξας τὴν ἀγνεῖαν, νέκρωσιν μελῶν, καὶ πόνου ἐγκρατείας, καὶ ἀντεδέξω οὐράνιον βασιλείαν, καὶ αἰωνίζουσιν ἀπόλαυσιν.

Βρέχουσα στρωμνὴν, τοῖς δάκρυσιν Ὅσια, καὶ μετὰ σποδοῦ, ἐσθίουσα τὸν ἄρτον, τῆς παρακλήσεως ἔτυχας τῆς ἀγῆρω, καὶ Παραδείσου ἀπολαύσεως.

Τύπον σεαυτὴν, καλῶν παρεχομένη, εἴλκυσας πολλὰς, ψυχὰς εἰς πωτηρίαν, ἀπορραγείσας τοῦ κόσμου τῆς προσπαθείας, Ξένη θεόφρον ἀξιάγαστε.

Θεοδοκίον.

Χαίροις παρ' ἡμῶν, Ἀγία Θεοτόκε· χαιρε ἡ χαρὰν, κηήτησα τῷ κόσμῳ· χαιρε ἡ μόνη ἀντίληψις τῶν ἀνθρώπων, εὐλογημένη Θεοτόκε ἀγνή.

Καταβασία.

Ἐκάλυψεν οὐρανοῦς, ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ· τῆς κιβωτοῦ γὰρ προελθὼν, τοῦ ἀγιάσματος σου, τῆς ἀφθόρου Μητρὸς, ἐν τῷ ναθῷ τῆς δόξης σου, ὤφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος, καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ὡδὴ ε'. Τὸν ζῶγον τῆς ψυχῆς μου.

Ὡς δάμαλις ποθοῦσα, τοῦ ποιμένου τὸ θεῖον κάλλος ἐκραύγαζες. Ποῦ νῦν ποιμαίνεις Νυμφίε; ποῦ κοιτάζῃ εἶπέ μοι; ἐπιποθῶ σου ἰδεῖν, τὴν ὑπερβάλλουσαν θεῖαν, καὶ φλέγομαι πάντοθεν.

Ἐράσμιον τὸ κάλλος, τὸ ἐμὸν, βοᾷ ὁ Νυμφίος, ζητοῦσα σεμνῆ, ταῖς ἀρεταῖς λαμπρυνθείσα, εἰς οὐρανοῦς με σκόπει· ἐκεῖ ποιμαίνω ἐγὼ, καὶ τὰ ἐμὰ προσκαλοῦμαι, ἐκάστοτε θρέμματα.

Τρυγῶν ὠραιότατη, χελιδὼν λαμπροτάτη, καὶ νοητὴ ἀηδὼν, τῶν ἰξεντῶν διαδράσα τῶν νοητῶν παγίδας, ἐδείχθης Ξένη σεμνῆ, καὶ ἐναπόθετον κάλλος, Χριστοῦ ἀξιάγαστε.

Θεοδοκίον.

Ἀμήτορα τῶν ἄνω, ἐπ' ἐσχάτων τοῖς κάτω τίκτις ἀπάτορα, οὐσιωθέντα Παρθένε, τὸ ἡμέτερον ὄλον, δι' εὐσπλαγγνίαν πολλὴν· ἐν ἐκδυσώπῃ σωθῆναι φθορᾶς τοῦς ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία.

Ὡς εἶδεν Ἠσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὡς τάλας ἐβόα ἐγὼ, πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ὡδὴ στ'. Ἰλιόσθητί μοι Σωτήρ.

Τὴν ξένην σου βιοτήν, καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων ἄσκησιν, δοξάζων ὁ διὰ σὲ ξενιτεύσας ἐνδοξε, σμασίους καὶ τέρασι, παραδόξοις ὄντως, σὲ Ὅσια κατεκόσμησε.

Τὸν ξενωθέντα μακρὰν, τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, οἰκείωσόν με ταῖς σαῖς, Ὅσια δεήσεις, καὶ ξένον με ποίησον, τῆς δεινῆς γενένης, καὶ παθῶν τῶν συνεχόντων με.

Τῷ κύκλῳ τῶν ἀρετῶν, κατασεφθεῖσα ἀνέδραμες, πρὸς ὃν ἐπόθει Χριστὸν, κύκλου δι' ἀστέρων σε, ὑπὲρ νοῦν μνηύοντος, τοῖς ἐγγυῶν καὶ πόρρω, ξενοτρόπως Ξένη ἔνδοξε.

Θεοδοκίον.

Ὁ νότοις χερουβικοῖς, ἀπεριγράπτως καθήμενος, περιγραπτὸς ἐν τῇ σῇ, κοιλίᾳ ἐνώκησε, σαρκὶ οὐ θεότητι, καὶ ἐκ σοῦ προήλθε, διασώζων τὸ ἀνθρώπινον.

Καταβασία.

Ἐβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὃ λαοῖς ἐπίστη, ἐκ Θεοῦ Χριστὸς σὺ Θεὸς μου.

Κοιτάκιον, ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τὸ σὸν ξενοτρόπον Ξένη μνημόσυνον, ἐπιτελοῦντες οἱ πόθῳ τιμῶντίς σε, ὑμνοῦμεν Χριστὸν τὸν ἐν ἅπασιν, σοὶ παρέχοντα ἰσχὺν τῶν ἰάσεων ὃν πάντοτε δυσώπει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ οἶκος.

Ἰλεων, Ξένη, τὸν ξενοτρόπως ἐκ Παρθένου τεχθέντα, ἐκδυσώπει Χριστὸν ἡμῖν γενέσθαι αἰοῖδιμε, τοῖς κατὰ γένος σοὶ προσφοιτῶσιν ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας καθαρωτάτης, καὶ εὐσεβῶς τὴν σὴν μνήμην ὑμῆσαι σπουδάζουσιν, ἣν πᾶσαι τῶν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις ἀξίως ἐτίμησαν, ὡς φωτοφόρον καὶ ἄμωμον, καὶ ἀγίαν πανήγυριν ἔνδοξε, πρεσβεύουσα ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ κδ'. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης.

Στίχοι.

Ἀποξενούται τοῦδε τοῦ βίου Ξένη,
οὗ ζῶσα καὶ πρὶν, ὡς ἀληθῶς ἦν Ξένη.
Θνήσκουσιν ἄμφω τῆς Ξένης αἱ δουλίδες,
οὗ τῶν ἐκείνης ἀρετῶν οὔσαι ξέναι,
εἰκάδι οὐρανοῦ εἰς ξενίην Ξένη ἦλθε τετάρτη.

Ταῖς αὐτῆς ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'. Ὁ τοῦς παῖδας δροσίσας.

Τοῖς σπαργάνοις ἡ Ῥώμη ἐγκαυχᾶται, ἡ δὲ Μύλασσα πλέον τοῖς λειψάνοις, ἐξ ὧν πηγάζεις θαύματα, τοῖς πιστοῖς θεονόμφρευτα.

Ποταμὸς ἀνεδείχθη ἰαμάτων, παθημάτων θαλάσσης κατακλύζων, τῶν μελωδούντων ἄσμασι, τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν.

Κατεκοίμισας πάθη ψυχοφθόρα, ἐν πολλαῖς ἀγρυπνίαις Μακαρία, καὶ τὸν δικαίων ὕπνον ὕπνωσας, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύουσα.

Θεοδοκίον.

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ὑπὲρ λόγον, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ θεοτόκε, ἐκ τῶν παγίδων ῥύσασθαι, τοῦ ἐχθροῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία.

Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, παῖδας θεολογήσαντας, καὶ Παρθένω ἀκηράτῳ ἐνοικήσαντα, Θεὸν λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὡδή η'. Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι.

Ἀρμοσθεῖσα ὡς γέγραπται, ἐνὶ ἀνδρὶ τῷ Χριστῷ, τῷ ὡραίῳ κάλλει πᾶσαν ἰδέαν, ἀρετῶν εὐσεβῶς, ἤσκησας ἔνδοξε, καὶ πρὸς θάλαμον Θεῖον, εἰσῳκίσθης προῖκα δεξαμένη, χάριν ἰαμάτων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου, προσεκολλήθη Χριστὲ, ἀνεβόας πόθῳ, ὡς γῆ διψῶσα σὲ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, ἐκζητῶ Κύριε σὺ τοὺς δάκρυους προσφέρω τῶν δακρύων σῆς ἀγάπης βεῖθρα, πότισόν με Σῶτερ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡραιώθης ποθήσασα, τὸ ὄντως ὃν ἐρετόν ἔδοξάσθης κόρη δεδοξασμένη, κολληθεῖσα Χριστῷ σὺ χορὸν ἅγιον, προσηγάγω παρθένων, τῷ σωτῆρι σὲ μιμησαμένων μεθ' ὧν εἰς τὰς ἄνω, χορεύεις κατοικίας.

Θεοδοκίον.

Μόνην σὲ ἐξελέξατο, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ, τοῦ Πατρὸς ὁ λόγος, καὶ σοῦ ἐν μέσῳ κατεσκήνωσε καὶ ὡς κηδόκησεν, ὑπὲρ πάντας ὡραῖος, τοὺς ἀνθρώπους πάναγνε προήλθε, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἡμῶν καθάρων φύσιν.

Καταβασία.

Ἀστέκτῳ πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προσετώτες νεανῖαι, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, Θεῖον ὕμνον ἐμελπον. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ'. Εὐλογητὸς Κύριος.

Δι' ἀσθενείας ἔνδοξε, τὸν ἀνίσχυρον ἐχθρὸν, ἐτροπώσω Ξένην μετελθοῦσα ζῶν, καὶ πάθη σαρκὸς θανατώσασα, καὶ νῦν οὐρανοῦς περιπαλεῖς, ἐνθα τὸ σὸν ὑπῆρχεν, ἀληθῶς πολίτευμα, ὡς ἀγνή παρθένος.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ λιμένα γαληνὸν, ἱαμάτων δείξας τὴν σεπτὴν σου σοφὸν, τοῖς ἀεὶ κινδυνεύουσι πελάγει καὶ ζάλη τῶν παθῶν, μοναζουσῶν τὸ κλέος, καὶ παρθένων καύχημα, Θεοφόρε Ξένη.

Τῶν ἐφετῶν τὸ ἀκρότατον, καθαρώτερον ὄραξ, Θεουμένη λάμψαι ταῖς θείαις ἀγνή· ὄραξ δὲ βλέπουσιν ἄγγελοι· χορεύεις σὺν πᾶσιν ἐκλεκτοῖς, ἀμαρτημάτων λύσιν, αἰτουμένη πάντοτε τοῖς σὲ εὐφημοῦσιν.

Ὡς παρθενίας τέμενος, ὡς ἀγνήν περιστερὰν, ὡς τρυγὸνα ἄμωμον, ὡς νόμφην Χριστοῦ, ὡραῖαν καλὴν τε καὶ ἄμωμτον, ὡς ἀγαλλμα θείων ἀρετῶν, ὡς κήπον κεκλεισμένον, οἱ πιστοὶ σὲ γεραίρομεν, Θεοφόρε Ξένη.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασι σοῖς ἐπόμενοι, γενεαὶ τῶν γενεῶν, Μαρία σὲ μακαρίζομεν ἀεὶ. Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως μακάριον, ἐκύησας ἄχραντε ἀγνή, τὸν πάντας μακαρίους, τοὺς αὐτῷ δουλεύοντας, ἀψευδῶς ποιοῦντα.

Καταβασία.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν Χριστιανῶν, σκέπε φρούρει φύλαττε, τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

Ἐν νόμῳ σκιᾶ καὶ γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί. Πᾶν ἄρσεν τὸ τὴν μήτραν διανοίγον, ἅγιον Θεῷ διὸ πρωτότοκον λόγον, πατὴρ ἀνάρχου υἱόν, πρωτοτοκούμενον μητρὶ ἀπειράνδρῳ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλῆριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ξενίαν τὴν οὐράνιον, ποθοῦσα Ξένη πάνσεμνε, ξένην σαυτὴν Θεοφόρε, πατρίδος πλούτου καὶ γένους, φιλευσεβῶς πεποίηκας· τὸν γαυρόν σου δὲ ἄρασα, Χριστῷ προθύμως ἔδραμες, τῷ ξενοτρόπως ἐλθόντι, σῶσαι βροτοὺς ἐκ παρθένου.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ὡράθης ὑπερέχουσα, τῶν ποιημάτων Δέσποινα, σαρκὶ τεκοῦσα Παρθένε, Θεὸν τῶν ὄλων καὶ κτίστην, οὐ τῷ σταυρῷ βωννόμεναι, γυναῖκες αἱ Θεόφρονες, νεανικῶς ἠρίστευσαν· μεθ' ὧν σε πάντες ὑμνοῦμεν, εὐλογημένη Μαρία.

Εἰς τοὺς αἵρους ἰσιῶμεν στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος π.λ. α. Ὅσι πατέρες.

Μήτηρ ὁσία, Ξένη ἀξιάγαστε, τὴν ὄντως εὐφροσύνην ἐπιποθήσασα, τὴν ταύτην προξενούσασα, ὠδεύσασ· τρίβον. Πλούτου ἠλλάξω γὰρ πτωχείαν πολλήν· σαρκικοῦ μνηστῆρος, τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας· τρυφῆς βεούσης, τὸ ἐγκρατές· τῆς ἀναπαύσεως, πόνους τοὺς ἐν ἀσκήσει· τὴν ὑπερκόσμιον ζῶν, τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἧς καὶ ἐπέτυχες φρονίμως σὺν παρθένοις, διατηρήσασα τὴν σὴν λαμπάδα ἄσβεστον, καὶ νυμφῶνος ἀξιωθεῖσα, ὡς παρθένος, καὶ ὡς νόμφη Χριστοῦ πανεύφημη. Δίς.

Ῥεῖθροις δακρύων, ἀρδευθεῖσα τὴν διάνοιαν, εὐθύνησας ἀσκήσει, τοὺς ἐναρέτους καρποὺς, καὶ ἄμπελος καθάπερ ὡραιότατη, ἤνεγκας βότρυας ὡραίους σεμνῆ, ὧν τοῦ Θεοῦ γλεύκους σαφῶς ἐμφορηθέντες, τὰ αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς, καταγλυκαίνομεν ὄντως σοῦ τῆ μιμήσει, καὶ εὐφραίνόμεθα τὴν θείαν ἀγαλλίασιν, μέθην ὠθοῦμενοι τὴν ἐκ τῆς ἀμαρτίας, βοῶντες πάνσεμνε. Χριστὸν δυσώπει πάντοτε, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένη, ὁμόνοιαν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Θέσμα ξένον, καὶ τῆ φύσει δυσπαράδεκτον, πῶς ἔλαθες τῆς Εὐας τοῦ παλαιοῦ πτεριστοῦ, δεινὰς μηχανουργίας, μέσον ἀνδρῶν κατασκηνώσασα τελείῳ νοῖ, ἐκ μέσου τῶν συγγενῶν ἐξῆλθες μὴ φωραθεῖσα, πῶς συνεκάλυψας γυναικῶν τὸ ἀσθενές, νευρουμένη θεῆς δυνάμει, τοῦ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν ἀναλαβόντος, καὶ ἀνατείλαντος ἐκ κόρης ἀπειράνδρου. Ὅν καθικέτευσ, ἀγγέλοις συγχορεύουσα, δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένη, ὁμόνοιαν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος π.λ. δ'.

Σήμερον ἐπέφανεν ἡμῖν, ἡ σεπτὴ σου μνήμη, Μήτηρ ἡμῶν, ἀξιάγαστε κόρη, Ὅσια Ξένη. Σὺ γὰρ ὠφθης ἡμῖν, κανὼν ἀρετῆς ἀκραιφνέστατος, καταλιπούσα πατρίδα, γεννήτορας καὶ δόξαν ἐπίκηρον διὰ τὴν ὄντως ζῶν, εὐαγγελικῶς κατηκολούθησας Χριστῷ τῷ Θεῷ, ᾧ καὶ ἐπόθησας ἐκ νεότητος συναυλιζέσθαι, καὶ νῦν περιπολεύουσα ἐν οὐρανοῖς, πρέσβευε δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ἦχος ὁ αὐτός.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

ὅπου ὑπάγει, ἕως θανάτου νὰ τὴν φυλάγουσιν. Οὕτως οὖν συντασσόμεναι κοινῇ γνώμῃ εἰς τὸν κοινὸν Δεσπότην, προητοιμάζοντο ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν σκληραγωγίαν καὶ κακοπάθειαν, διὰ νὰ ἦναι συνηθισμέναις ὑστερα, νὰ μὴ τοὺς ἔλθῃ ἀσθένεια. Καὶ ἐκαρτέρουν καιρὸν ἐπιτήδειον, νὰ μὴ τὸ πονηρεύσῃ τις ἄλλος πῶς φεύγουσιν. Ὅσα στολίδια εἶχε γοῦν ἀργυρᾶ, καὶ χρυσᾶ, καὶ ἱμάτια πολύτιμα, ἔκλειψε κρυφὰ τῶν γονέων τῆς, καὶ τὰ ἔστειλε μὲ ταῖς δούλαις αὐταῖς εἰς χήρας καὶ ὄρφανὰ, διὰ νὰ τὰ εὕρῃ εἰς τὸν αἰῶνα τὸν μέλλοντα. Ὅταν δὲ ἐπλησίαζαν αἱ ἡμέραι τῶν γάμων, ἐνεδύθησαν ἀνδρείαν γοῶλην, καὶ ἐξῆλθον νυκτὸς ἀπὸ τὴν οἰκίαν κλαίοντας ἅμα καὶ χαίρουσαι. Ἐκλαίον, λέγω, ὄχι διὰ λύπην τινὰ, ἀλλ' ἀπὸ τὴν χαρὰν τοὺς πῶς τὰς ἐφώτισεν ὁ Θεὸς· ν' ἀπαρνηθοῦν τὸν μάταιον κόσμον, νὰ εὕρουν τὴν σωτηρίαν τοὺς, καὶ προσπύχοντο λέγουσαι. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, υἱὲ τοῦ Θεοῦ, φώτισον ἡμᾶς καὶ πρὸς σωτηρίαν ὁδήγησον· ὅτι σὲ ἐξ ὅλης ψυχῆς ἐποθήσαμεν, ἡ δὲ μακαρία Ξένη ἐνουθέτη ταῖς ἄλλαις τοιαῦτα λέγουσα. Φυλάγεσθε ἀκριβῶς νὰ μὴ μεταγνωμήσῃ καμμία σας, ὅτι ἄλλη ὁδὸς ἀπὸ τὴν ἀσκησιν δὲν εἶναι μακαριωτέρα. Ὅτι πρῶτον μὲν ἐλυτρώθημεν ἀπὸ τὰ λυπηρὰ τοῦ βίου καὶ ἀπὸ μέριμναν. Δεύτερον ἐλπίζομεν νὰ ἀπολαύσωμεν τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, τὰ ἀληθινὰ καὶ αἰώνια. Μὲ τοιούτους λόγους ἐστερεώθησαν καλλίτερα. Ἀφοῦ δὲ ἐφθασαν εἰς τὴν θάλασσαν, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, εὐρήκασιν καράβι ὅπου ἐρευγε τὴν ὥραν ἐκείνην διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφθασαν εἰς ὀλίγας ἡμέρας, διὰτὶ ἔκαμε καιρὸν ἐπιτήδειον· ἀπ' ἐκεῖ πάλιν ἰμίσουσιν μὲ ἄλλο καράβι, καὶ ἐστρέψαν εἰς τὴν Κῶ, διὰ νὰ μὴ δυνηθοῦν ποτὲ νὰ τὰς εὕρουν, ὅτι ἐγίνωσκε πῶς ἔμελλον οἱ γονεῖς τῆς νὰ κάμουν μεγάλην ἐξέτασιν, νὰ τὴν ξεδράμουν εἰς πολὺν κόσμον καὶ μοναστήρια. Δι' αὐτὸ ἐξέτρεχε τόπον ἔρημον, καὶ εἶπε ταῖς ἄλλαις. Φυλάγεσθε ἀκριβῶς νὰ μὴ θαρρεύσετε κανενὸς τὸ μυστήριον, οὔτε τὴν πατρίδα ποσῶς νὰ ὁμολογήσητε, οὔτε νὰ μὲ λέγετε Εὐσεβείαν, καθὼς μὲ ἐβάπτισαν, ἀλλὰ Ξένην ὀνομάζετέ με, καὶ εἰς τοῦτο δὲν ψεύδεσθε. Ἐπειδὴ τὴν σήμερον ξένη λογιζομαι, καὶ ἐξωρίσθηκα ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς φιλετάτους γονεῖς μου, καὶ ἔγινα πτωχὴ καὶ ξένη διὰ τὸν ξενιτεύσαντα Κύριον. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐφθασαν εἰς τὴν νῆσον, εὐρήκασιν ἕνα σπῆτι, καὶ ἐπλήρωσαν τὸ νοῖκι νὰ κατοικήσουν. Ἡ δὲ μακαρία Ξένη εἶχε πόθον νὰ εὕρῃ κανένα πατέρα πνευματικόν, νὰ τὸν ὑποτάσσεται διὰ νὰ μὴ κάμνῃ τὸ θέλημα τῆς πώποτε. Λοιπὸν ἔλινε τὰ γόνατα καὶ τὴν καρδίαν πρὸς Κύριον, καὶ προσπύχετο ταῦτα μὲ δάκρυα. Θεέ μου, ὅπου βλέπεις καὶ κυβερνᾷς τὰ σύμπαντα, μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς, ὅπου ἀφήκαμεν πατρίδα καὶ συγγενεῖς δι' ἀγάπην σου· ἀλλὰ ἐξαπόστειλόν μας κανένα ἀπλα-

νῆ σωτήρα καὶ ὁδηγόν, καθὼς κῆρεν ἡ Θείκλα τὸν Παῦλον, νὰ τοῦ ἀκολουθήσωμεν ἢ ταπειναῖς ὑπ' αὐτοῦ ποιμαίνόμεναις, διὰ νὰ μὴ σοῦ σφάλωμεν τίποτας. Ταῦτα τῆς ἁγίας προσευξαμένης, ἐπήκουσεν ὁ Θεὸς εὐθὺς τὴν ψυχοσωτήριον αὐτῆς αἴτησιν, καὶ βλέπει ἕνα ἱεροπρεπῆ γέροντα εἰς εἶδος ἀσκητικόν, τὴν ὄψιν λαμπρὸν καὶ σιδάσμιον, καὶ ἀπλῶς ἀγγελικόν εἰς τὴν θέαν κατ' ἀλήθειαν. Τοῦτον ἰδοῦσα ἡ παρθένος ἠγαλλιάσατο, καὶ δραμοῦσα ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ μὲ δάκρυα λέγουσα. Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μὴ μᾶς παρίδῃς ταῖς ξέναις, δέσποτα ἅγιε, ἀλλὰ διδάξόν μας καὶ πρὸς σωτηρίαν ὁδήγησον. Ὁ δὲ μοναχὸς ἠρώτησε πόθεν ἦσαν καὶ πῶς εἰς τὴν νῆσον εὐρέθησαν· αἱ δὲ εἶπον αὐτοῦ πνευματικὰ τὴν ἀλήθειαν· καὶ αὐτὸς ἀπεκρίνατο. Ξένος εἶμαι καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ ἐρχομαι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ὑπῆγα χάριν προσκυνήσεως, καὶ τώρα ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα μου. Ἡ δὲ ὁσία ἐνόμισεν ἀπὸ τὸ σχῆμα πῶς ἦτον ἐπίσκοπος, καὶ τὸν ἠρώτησε, νὰ εἰπῇ τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἀξίαν του. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴν Μύλασσαν πόλιν Καρίας Παῦλος ὀνόματι, ἠγούμενος εἰς ἕνα μικρὸν μοναστήριον. Τότε ἡ Μακαρία ἐθαύμασε τὸν Παῦλον ἀκούσασα, ὅτι πῶς τῆς ὑπήκουσεν ὁ πανάγαθος Κύριος, καὶ τῆς ἔστειλε κατὰ τὴν δέησιν καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ὅθεν τῷ μὲν Θεῷ ἀπέδωκε μετὰ δακρύων εὐχαριστίαν τὴν πρέπουσαν, τὸν δὲ Παῦλον ἐπαρκάλει νὰ γίνῃ κατὰ πνεῦμα πατέρας τῆς, νὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα αὐτῶν καὶ μέριμναν. Ὅστις ἀπεκρίνατο· ἐδὼ εἰς τὸν ξένον τόπον δὲν δύναμαι νὰ σᾶς κυβερνήσω, ὅτι πηγαινῶ ταχέως εἰς τὴν πατρίδα μου. Ἀμὴ ἂν θέλετε νὰ ἔλθετε μετ' ἐμένα ἐκεῖ, ἠμπορῶ νὰ σᾶς φροντίζω τὰ χρειαζόμενα. Αἱ δὲ ἔστρεξαν μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπήγασιν εἰς τὴν Μύλασσαν. Ὅστις ταῖς ἐδῶσε κελλίαν ἡσυχαστικὰ σιμὰ εἰς τὸ αὐτοῦ Μοναστήριον. Καὶ ἐκεῖ ἔκτισεν ἡ Ξένη καὶ Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα Στεφάνου τοῦ Πρωτομάρτυρος, καὶ μὲ τὸν καιρὸν ἔγινε γυναικῶν μοναστήριον. Ὅτι ἐσυνάχθησαν καὶ ἄλλαι πολλαὶ πρὸς ζῆλον αὐτῆς καὶ μίμησιν. Ἀμὴ τινὰς δὲν ἐγνώρισεν ἀπὸ ποῦ ἦτον ἡ Ὅσια, καὶ πῶς ὀνομάζετο, ὅτι ὁ μακάριος Παῦλος ἔλεγε πῶς ταῖς ἤφερν ἀπὸ τὴν Κῶ, καὶ δὲν ἦτο ψεύματα. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐκοιμήθη ὁ ἐπίσκοπος ἐκείνης τῆς πόλεως Κύριλλος, καὶ ἐφήρισαν τὸν ἄνωθεν Παῦλον, ὅστις ἐσυμβούλευσε τὴν Ξένην νὰ γίνῃ ἱεροδιάκονος, καθὼς εἶχασιν τότε συνήθειαν. Ἀμὴ αὐτὴ ἡ ταπεινόφρων δὲν ἠθέλε νὰ δευθῇ ἱερωσύνης φορτίον ἐπάνω τῆς. Ὅθεν στανικῶς τὴν ἐχειροτόνησε. Πόσους δὲ πόνους καὶ κόπους ὑπέμειναν, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀξίαν, δὲν μᾶς φθάνει ἡ ὥρα νὰ διηγοῦμεσθην· μάλιστα ὅπου ἦτο καλομαθημένη καὶ συνηθισμένη εἰς τὰ σύμφορα φαγητὰ τὸ πρότερον, καὶ ἐξῆλθεσιν ἕνα βίον αὐλον ἐντῶς καὶ ξένον ἡ Ξένη, τῶν Ἀγγέλων

εράμιλλος, και τόσοη σκληραγωγίαν επέρνα, όπου οί δαίμονες εφρισαν μακρόθεν και δεν ετόλμων να πλησιάσωσιν. Ότι καθ'α τρεις ήμέρας ετρωγε μίαν φοράν, όποιαν δεν είχε πόλεμον. Άμη όταν ήγωνίζετο, ετρωγε μίαν μόνον φοράν πάσαν εβδομάδα άρτον ξηρόν. Άμη κρασί, λάδι, λάχανα, ύσπρια, ή άλλο πράγμα ψημένον δεν εδοκίμαζεν, ούτε καμμίαν λογιήσ πωρικόν όλότελα, και εκείνο τό όλίγον παξιμάδι όπου εβρεχεν εις τό ύδωρ τό εσυκέρνα με δάκρυα, και εβανε και στάκτην από τό θυμιατήριον, και ούτως ελάμβανεν όλίγην τροφήν με πολλήν κακοπάθειαν, εσθίουσα κατά τόν μακάριον Δαβιδ σποδόν ώσει άρτον και κίρνούσα μετά κλαυθμού τό πόμα της.

Ταύτα δε ετέλει απόκρυφα από ταις άλλαις όσον εδύνατο, δια να φύγη τόν επαινον. Μόνον αι δύο της σκλάβαις την εστοχαζούνταν πολλάκις, και επασχον να την μιμούνται τό κατά δύναμιν, και την εθαύμαζον πώς με όλην εκείνην την άσιτίαν πάλιν δεν άφινε τόν κανόνα της, αλλά εμετάνιζε τό περισσότερον της νυκτός και προσήχετο. Πολλάκις δε την εθεωρούσαν και εγονάτιζεν εις προσευχήν από την δύσιν του ήλίου, και εστέκετο έως όπου εκρουε του δρθρου τό σήμανδρον. Και άλλαις φοραις πάλιν επέρνα και όλην την νύκτα προσευχομένη και κλαίουσα, και (τό θαυμασιώτερον) με όλον όπου ετέλει τοιαύτας άρετάς, ειχεν επάνω εις όλα την ταπεινώσιν, και δεν ελειψαν ποτέ προσευχομένης από τους όφθαλμούς της τά δάκρυα, ώσπερ να ήτόν τις φρονός και πόρνος, και κακότροπος άνθρωπος. Είχε την πραότητα, και ποτέ δεν εθυμώθη, ούτε ωργίσθηκεν' αλλά ειχε την αγάπην προς πάσας, και τάς ύπηρέτα με πολλήν ευτέλειαν, και εφόρει πάντοτε άχρηστα και ποταπά ήμάτια, ώσπερ εκείνα όπου φορούσιν οί ζήτουλοι, και απλώς ειπείν (δια να μη πολυλογούμεν) όλας τάς άρετάς εκατόρθωσεν ή αοιδιμος, και ούτω καλώς αγωνισαμένη, ήλθεν ή ώρα να υπάγη προς τόν ποθούμενον. Ητον δε ή έορτή ενός αγίου Έφραϊμ, όχι του Σύρου, άλλ' άλλου τινός, όπου ήγωνίσθη εκεί εις την Μύλασσαν. Λοιπόν επροσκάλεσαν τόν επίσκοπον Παύλον εις ένα χωρίον Λευκήν καλούμενον, όπου ήτο του βηθέντος Έφραϊμ ναός και τό άγιον λείψανον. Η δε μακαρία Ξένη εσύναζε τάς αδελφάς και λέγει ταις με πολλήν ταπεινώσιν. Ευχαριστώ σας αδελφαι και κυριαι μου, εις την πολλήν αγάπην και σπλάγγνος, όπου εις εμε την ξένην εδειξατε, και φιληνθρώπως ως αδελφήν σας γνησίαν εκυβερνήσατε. Άλλά και τώρα σας παρακαλώ, και δεόμαι περισσότερον να δείξετε προς με μάλιστα την αγάπην σας, να μη μου ξελησμονήσατε. Άλλά δείσατε του Θεου δια την ψυχήν μου όταν προσεύχεσθε, να μου συγχωρήση της αναξίας δούλης σας, και ούτω δια των αγίων ευχών σας ελπίζω να γίνω άθάνατος μετά θάνατον, ότι σήμερα ήλθε

τό τέλος της παροικίας μου, και έχω εις την καρδίαν όδύνην και φόβον άρρητον, μήπως και με εμποδίσουν αι άμαρτίαι μου την προς τόν Κύριον άνοδον, εάν αι ιεραϊ προσευχαί σας δεν βοηθήσουσι, λυπούμαι δε πολλά και θλίβομαι πώς δεν ετυχεν εδω ό πνευματικός μας πατήρ Παύλος να βοηθήση εις την ανάγκην μου. Άλλά εσει; όταν ελθη ειπήτέ του να μην άστοχήση της Ξένης, την όποιαν αυτός κατά τόν λόγον του Δεσπότου συνήγαγε, και εις όδόν με σωτηρίας απήγαγε.

Ταύτα ή Όσία λέγουσα εθρήνουں όλαις άπαρηγόρητα, την όρφανίαν τοιαύτης Μητρός φιλόκαιδος όδυρόμεναι, και μάλιστα αι δύο δουλαι της, αι όποιαι δεν επαινον τόν θρήνον όλότελα, τόσοں όπου εκαμαν και την αγίαν να κλαύση ως συμπαθέστατος. Έπειτα τάς επαρηγόρησε λέγουσα: Παύσασθε των όδυρμών, αδελφαι, ζηλώσατε τάς φρονίμους Παρθένους, να φροντίσετε εις τά άγγεία σας ελαιον, ότι ή ήμέρα Κυρίου ως κλέπτης ερχεται. Ταύτα ειπούσα εσήκωσε προς Ούρανόν τάς χείρας και όμματα, και προσήχετο ούτω δακρύουσα: Θεέ μου, που με εκυβέρνησες έως τώρα την ξένην φιληνθρωπότατα, και εγινες πατήρ, και μήτηρ και τροφεύς και γλυκυτάτη παραμυθία μου. Αυτός και νυν με αξίωσον να ελθω εις την ούράνιον βασιλείαν σου. Μνήσθητι, Κύριε, και ταύτης όλης της Άδελφότητος, και λύτρωσαι αυτάς από ταις πανουργίας του Δαίμονος. Εξαιρέτως δε ως αγαθός μνήσθητι ετούτων των δύο μου όμοδούλων, και καθώς εις την ζωήν ετούτην την πρόσκαιρον, εις την φυγήν, εις τους κόπου; και αγώνας μου εκοινώνησαν, και δεν εξεχώρισαν από λόγου μου, ούτω και αυτοϋ εις την βασιλείαν σου αξίωσον μας να μείνωμεν άχώριστοι πάντοτε.

Ταύτα προσευξαμένη επήρην από όλαις συγχώρησιν, και απελθοϋσα εις τόν ναόν εσφάλισε, και κλίνασα τά γόνατα με προθυμίαν προσήχετο. Αι δε δύο της δουλαι εκοίταζαν από την χαραμάδα της θύρας, και ειδασιν εις την Ξένην ξένον θαυμάσιον. Έξαίφνης ήλθε φως ούρανόθεν, και ευωδία άρωμάτων ανεκδιήγητος, όπου δεν ωμοίαζε με μόσχους επιγείους και θυμιάματα, αλλά άλλη τις του Παραδείσου γλυκυτάτη και πάντερπνος. Όθεν άνοιξαν τάς θύρας, και εισελθοϋσαι βλέπουσι την μακαρίαν Ξένην μακαρίως ύπνώσασαν. Λοιπόν συνήχθησαν όλαι και εκλαιον ακατάπαυστα. Ο δε Θεός όπου δοξάζει εκείνους όπου τόν δοξάζουσιν, εδόξασε και της Ξένης και ήγαπημένης του νόμφης την αγίαν μετάστασιν, δια να φανερώση εις όλους πόσην παρησίας ήξίωται. Ητον δε τότε ώρα εκτη της ήμέρας, ό ούρανός ζάσερος χωρίς σύννεφα, λάμπων φαιδρότατα ή Ήλιος, και εράνη εις τόν ούρανόν ένα; στέφανος αστέρων, εις τό μέσον

του οποίου ἦτο σταυρὸς μὲ ἄστρα λαμπρότατα καὶ οὗτος σχηματιζόμενος. Τοῦτο τὸ θαυμάσιον βλέποντες πανταχοῦ ἐξέστησαν· ὁ δὲ ἐπίσκοπος τοῦτο ἰδὼν ἐκεῖ εἰς τὴν Λαύκην, ὅπου ἔκαμναν τὴν πανήγυριν, εἶπε ταῦτα φωτισθεῖς ὑπὸ θεοῦ Πνεύματος. Ἡ Κυρία Ξένη ἐκοιμήθη, καὶ δι' αὐτὸ ἐράνη τοιοῦτο σημεῖον θαυμάσιον. Ἐδραμον οὖν εὐθὺς χωρὶς νὰ φάγωσι τίποτα, ὅτι τότε εἶχε τὴν λειτουργίαν τελειωμένην ὁ ἐπίσκοπος, καὶ δὲν ὑπῆγαν εἰς τὴν φιλίαν, ἀλλὰ ἐσυνάχθη πλῆθος ἀμέτρητον, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, δοξάζοντες μεγαλοφώνως τὸν Κύριον· καὶ ἐξόχως αἱ γυναῖκες ὄλοι τῆς πόλεως, αἱ ὁποῖαι ἐβόων πρὸς τὸν ἐπίσκοπον. Μὴ κρύψῃς τὸν μαργαρίτην, Δέσποτα· μὴ θάψῃς τὸν θησαυρὸν· μὴ καλύψῃς τὸν ἔπαινον καὶ δόξαν τῆς πόλεως. Ἀλλὰ ἅς βασιτάσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν λόχον αὐτὸν φανερά, νὰ τὸν ἰδοῦσιν ὄλοι τῆς πόλεως, νὰ εὐφρανθοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι, καὶ νὰ καταισχυνοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληνες, νὰ γνωρίσουν τοῦ ἐσταυρωμένου τὴν δύναμιν. Τότε ὁ ἐπίσκοπος προσελθὼν ἐπροσκύνησε τὴν Ὀσίαν μὲ πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ οἱ λοιποὶ κληρικοὶ καὶ ἱερομόναχοι. Ἐπειτα ἐσῆκωσαν τὴν κλίνην μὲ πολλὴν φωτοχυσίαν καὶ θυμιάματα, καὶ τὴν ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μέσον τῆς πόλεως. Ὁ δὲ τῶν ἀστέρων θαυμάσιος στέφανος ἠκολούθη καὶ αὐτὸς ὅπου ἡ κλίνη ἐφέρετο, καὶ ἔταν ἐσταματοῦσαν οἱ βασιτάζοντες, νὰ κάμουσιν εἰς πᾶσαν ἐκκλησίαν λιτανεῖαν, κατὰ τὴν τάξιν καὶ δέησιν, ἐστέκετο καὶ ὁ στέφανος. Ὅθεν ἀπὸ τοιοῦτον θαυμάσιον ἐσυνάχθησαν καὶ ἀπὸ τὰ περίχωρα τόσον πλῆθος, ὅπου ἐστενοχωρήθησαν ὄλην οὖν τὴν νύκτα ἐκείνην ἀγρύπνησαν φάλλοντες, καὶ πολλοὶ ἀσθενεῖς ἐθεραπεύθησαν, ἐγγιζόντες εἰς τὸ ἅγιον λείψνον. Ὅτι ἕστις εἶχεν ἀρρωστίαν τινὰ πολυχρόνιον, χωρὶς νὰ ἐξοδιάσῃ εἰς βότανα χρήματα, ἢ νὰ βασανίζετο ἡμέρας πολλὰς, εἰς μίαν ὥραν μόνον νὰ ἤθελεν ἀσπασθῆ μετὰ πίστεως τὴν κλίνην (ὡ τοῦ θαύματος) ἰατρούστο. Ὅταν οὖν ἐβῆσαν εἰς τόπον καλούμενον Σικίνιον, πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς πόλεως, τὴν ἐνταφίασαν ἐκεῖ καθὼς ἡ Ξένη ἐπρόσταξε. Τότε καὶ ὁ κύκλος τῶν ἀστέρων ἀφανῆς ἐγένετο μετὰ τὴν τοῦ ἁγίου λειψάνου κατάθεσιν. Ὅστε ὄλοι ἐγνώρισαν, ὅτι διὰ λόγου τῆς ἐφαίνετο, καὶ ἠκολούθη τὸ λείψανόν τῆς, ἕως ἔθου τὴν ἐνταφίασαν. Τὰς δὲ σινδόνας ὅπου εἶχασιν εἰς τὸν κράββατον, ἐδιαμοίρασεν ὁ ἐπίσκοπος εἰς τὸν λαὸν δι' εὐλάβειαν, νὰ τὴν ἔχουν εἰς τὴν ψυχὴν βοήθειαν. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐτελεύτησαν καὶ αἱ δύο δουλεύτραι τῆς Ξένης, καὶ τὰς ἐνταφίασαν μὲ τὴν Κυρίαν των, καθὼς αὐτὴ ἐπαρήγγαλεν. Ἐκείνη μὲν ὅπου ἐκοιμήθη προτύτερα δὲν ὁμολόγησε διὰ τὴν δέσποιναν τίποτα, ἀμὴ ἢ ἄλλη ἐφανερώσεν ἅπαντα. Διὰ τὴ τῆς ἔδωσαν ὄρκον αἱ

ἀδελφαί, καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἐπιτίμιον νὰ τὸ εἶπῃ εἰς δόξαν Θεοῦ. Ὅθεν διὰ νὰ μὴ μείνη εἰς τὸν δεσμὸν, τοὺς εἶπε καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν, πῶς ἦτον ἀπὸ τὴν μεγαλόδοξον Ῥώμην, θυγάτηρ μεγάλου ἄρχοντος, καὶ ἐκαλεῖτο Εὐσεβεία τὸ βαπτιστικόν τῆς καὶ κύριον ὄνομα, καὶ ἔφυγε τοὺς γάμους διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Σωτῆρος, καὶ ὠνομάσθη Ξένη σοφώτατα, ὡς διὰ Χριστὸν τὸν ἐραστὴν αὐτῆς ξεντεύσασα, καὶ ἐκουσίως ἢ πλουσία πτωχεύσασα, καὶ πολλὴν κακοπάθειαν ὑπομείνας. Ταῦτα ἀκούσαντες ἐξεπλήττοντο, καὶ πύξησαν τὴν εὐλάβειαν πρὸς τὴν μακαρίαν Ξένην ὅσοι τὸ ἔμαθαν. Μετὰ καιρὸν ὀλίγον καὶ ὁ τρισόβλιος Παῦλος ὁ αἰδιμὸς ὄντως καὶ ἀξιεπαῖνος ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καλῶς καὶ θεαρέστως ποιμάνας τὰ λογικὰ θρέμματα, καὶ ἐτέλεσε τὸ λείψανόν του θαυμάσια. Οὗτος εἶναι τῆς μακαρίας Ξένης ὁ ξένος βίος καὶ πολιτεία ἢ ἀξιεπαῖνος. Οὕτως ἐμίσησε μάταιον πλοῦτον, βέουσαν δόξαν καὶ πᾶσαν ἀπόλαυσιν πρόσκαιρον, καὶ τώρα ἀγάλλεται αἰωνίως εἰς τὸν Παράδεισον. Μνηστῆρα ἐπίκληρον κατεφρόνησε, καὶ ἠδονὰς φθειρομένας ἐγκαταλείψασα, τώρα ἀπολαμβάνει τοῦ οὐρανοῦ νυμφίου τὰ ἄρρητα κάλλη, καὶ ὄντως ἀκόρεστον. Αὐτὴν μιμηθῆτε καὶ ἐσεῖς ἀδελφαί ἐν Χριστῷ, ὅπου ἀρνήθητε τὸν κόσμον, καὶ ἐμελανοφορέσατε ἐξωθεν, διὰ νὰ ἔχετε ἐσωθεν θλίψιν εἰς τὴν καρδίαν, ἐνθυμούμεναι τὸ πάθος τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ τὰς ἁμαρτίας σας· αἱ ὁποῖαι ἦσαν αἰτία, καὶ ἐσταυρώθη ὁ ἀναμάρτητος. Ὅθεν πρέπει πάντοτε νὰ ἦναι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σας τὰ δάκρυα. Ναὶ κατὰ ἀλήθειαν, καθὼς ὅσαι γυναῖκες χηρεύουσι, θρηνοῦσι καθ' ἑκάστην ἀπαρηγόρητα, ἐνθυμούμεναι τὴν καλὴν συνοδίαν, τὸ σπλάγχθος καὶ ἄλλας καλωσύνας ὅπου εἶχαν οἱ ἄνδρες των, διὰ τὰς ὁποῖας αἰτίας δὲν ὑποφέρουσι νὰ ὑπάγουν εἰς χαρὰς καὶ παιγνίδια, οὔτε νὰ ἀκούσουν τραγῳδία, ἀλλὰ μοιρολογοῦνται τὴν δυστυχίαν τους, πῶς ὑπερήθησαν τοσαύτην ἀπόλαυσιν, τοιοιτοτρόπως πρέπει νὰ θρηνοῦσι τὴν ψυχὴν αὐτῶν καθημερούσια ὅσαι ἀπαρνήθησαν τὸν κόσμον παρθένοι καὶ χηρευόμεναι, καὶ ἐνυμφεύθησαν τὸν δεσπότην Χριστὸν, τὸν ὡραῖον ὄντως ὑπὲρ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπερθάυμαστον, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ οποίου δὲν πρέπει νὰ ἔχετε εἰς τοῦτον τὸν πρόσκαιρον κόσμον ἄλλην ματαίαν ἀπόλαυσιν, μόνον αὐτὸν νὰ ποθῆτε ἐξ ὅλης καρδίας σας, καὶ πάσας τὰς σαρκικὰς ἠδονὰς νὰ μισήσετε. Αὐτὸν καθ' ἡμέραν ὡς καθρέπτην στοχάζεσθε, καὶ ἀγωνίζεσθε ὅσον δύνασθε νὰ μιμᾶσθε τὴν πολιτείαν του, καὶ μὴ ξεστρέχετε μαλακὰ ἱμάτια, οὔτε ἐκλεκτὰ καὶ διάφορα βρώματα, ἢ ματαίως τιμὰς καὶ ἄλλα ψυχοβλαβέστα. Ἀλλὰ ταπεινώθητε διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ, καὶ στενοχωρηθῆτε ἰδῶ πρόσκαιρα, διὰ νὰ δοξασθῆτε αἰώνια, καὶ νὰ ἔχετε ἀπόλαυσιν ἀτελεύτητον. Πρὸ πάντων δὲ καὶ ἐν

πᾶσι, καὶ μετὰ πάντων, φυλάγεσθε ἀκριβῶς καὶ φεύγετε ἀπὸ τὴν συνομιλίαν τῶν ἀνδρῶν, καὶ μὴ συντύχη ποτὲ, εἴν ἦναι βολετὸν, καμμία μετ' ἀνδρα τινὰ μοναχὴ τῆς. Ἄλλὰ μόνον ἡ καθηγουμένη καὶ ἡ πορτάρισα ἄς λαμβάνη τὸ εἶδος καὶ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ὃ προσφέρουσιν εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ αἱ λοιπαὶ Μοναχαὶ ὅταν ἦναι νεώτεραι, μὴν ἐβγαίνουσι ἀπὸ τὴν κέλλαν νὰ συνομιλοῦσι μετ' ἀνδρας ὀλότελα, οὔτε καὶ μετ' τὸν ἐφημέριον αὐτὸν ὅπου σᾶς ἱερουργεῖ μὴ πολυλογᾶτε. Μῆτε καμμία σας μὴ τὸν ἐπάρη νὰ τὸν φιλεύση εἰς τὸ κελλίον τῆς. Ὁ ὁποῖος, σᾶς συμβουλεύω κατὰ τὴν ὀλίγην μου γνώσιν, νὰ ἦναι ἱερεὺς κοσμικὸς, νὰ ἔχη γυναῖκα. Τὰς αἰτίας δὲν γράφω διὰ βραχύτητα, καὶ διὰ νὰ μὴ φανῶ ἱερομονάχων κατήγορος. Ἄμὴ καθ' ἕνα ἄς τὸ συλλογισθῇ ἐπιμελῶς, καὶ θέλει ἐπαινέσει τὴν γνώμην μου. Ἐγὼ πολλὰ κάστρη καὶ πόλεις ἐγύρισα, καὶ μοναστήρια ἀναρίθμητα, καὶ ἤκουσα πολλὰ πρᾶγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀρμύζει νὰ γράφωμεν. Μόνον τόσον σᾶς λέγω νὰ φεύγετε οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὰς συνομιλίας τῶν μοναζουσῶν, καὶ αὐταὶ ἀπὸ λόγου σας. Ὅτι καθὼς τὸ ἀναμμένον κάρβουνον ὅταν κάμη ὤραν πολλὴν εἰς τὸ ἄχυρον ἐξάπτει φλόγα, καὶ καθὼς οἱ πυροβόλοι λίθοι, ὅπου εἰς τὸ ἀνατολικὸν ὄρος εὐρίσκονται, ὅταν ἦναι μακρὰν ὁ ἀρσενικὸς ἀπὸ τὸν θῆλυον, δὲν ἄπτει ἢ στία ἕως νὰ σμίξουσιν, οὔτω καὶ ὅταν συνομιλοῦσιν οἱ ἄνδρες μετ' τὰς γυναῖκας, ἐξάπτεται ἡ φλόξ τῆς πορνείας εἰς τὴν διάνοιάν τους καὶ κινδυνεύουσι. Φυλάγεσθε οὖν ἐπιμελῶς ἁμῶμι νόμοι τοῦ Χριστοῦ. Τηρήσατε τὴν ψυχὴν εἰς τοῦτον τὸν ὀλίγον χρόνον τῆς παροικίας ὑμῶν ἀμύλωντον, καὶ κακοπαθήσατε πρόσκαιρα. Σπείρετε δάκρυα νὰ θερίσετε εὐφροσύνην αἰώνιον, νὰ συναγάλλεσθε πάντοτε μετ' τὸν οὐράνιον νυμφίον, σὺν αὐτῷ βασιλεύουσαι εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον.

ΤΕΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Τῆς Κωμοπόλεως Μυλάσσων.

Χ. Πρόδρομος Ἀναστασίου.	Χαράλαμπος Λουκά.
Ἄβραμ Χ. Προδρόμου.	Νικόλαος Καραπάση.
Μιχαὴλ Τζακίρης.	Λουκάς Καραπάση.
Χ. Δημήτριος Εὐσταθίου.	Ἀλέξανδρος Καραπάση.
Νικόλαος Ἱερεὺς Οἰκονόμος.	Χαράλαμπος Μιχαὴλ Κύπριος.
Φιλάρτος Ἱεροδιάκονος.	Παναγιώτης Χαράλαμπος.
Ἰωάννης Γιαλλουράκης Συμαῖος.	Ἀπόστολος Μιχαὴλ.
Χρυσάνθη Διδασκάλισσα.	Ἡλίας Χ. Γιακουμόγλου.
Χ. Σπύρος Δουκάκη.	Χ. Νικολῆς Χ. Διάκου.
Δημήτριος Βούλγαρης.	Δημήτριος Παπα.
Στυλιανὸς Μ. Στυλιανόγλου.	Δημήτριος Ἰατρός.
Γιαννακὸς Χ. Θεοδώρου.	Χ. Δημήτριος Ἰωάννου.
Ἡλίας Μεταξᾶς.	Χ. Γεώργιος Κωτάκης.
Κωνσταντῖνος Ἡλιοῦ.	Χ. Νικολῆς Κωτάκης.
Χ. Δημήτριος Γεωργίου.	Βασίλειος Ἰατρός.
Γεώργιος Δημητρίου.	Χ. Ἰωάννης Χ. Νικολάου.
Χ. Θεόδωρος Χ. Δημητρίου.	Ἐμμανουὴλ Μ. Γέμελος.
Παναγιώτης Παπάζογλου.	Ἰωάννης Μ. Γέμελος.
Γεώργιος Παπάζογλου.	Νικόλαος Μ. Κατσαρβί.
Θεόδωρος Νικολάου.	Βασίλειος Μιχαὴλ.
Μηνᾶς Εὐστρατίου.	Ἀγγελῆς Λαδόπουλος.
Ἀγγελικὴ Β. Μιχαηλίδου.	Χ. Γιάγκος Λαδόπουλος.
Ἀλέκος Σεβαστόπουλος.	Σταυρὸς Χρήστου.
Ὀδυσσεὺς Μικροπενδρευμένος.	Θεόδωρος Τακκώρης.
Ἄθαν. Χ. Μιχαὴλ.	Χ. Θεόδωρος Χ. Σπανοῦ.
Μιχαὴλ Ἀθανασίου.	Νικόλαος Μουμτζής.
Ἰωάννης Λουκά.	Βασίλειος Θωμόγλου.
Ἀριστείδης Λουκά.	Χ. Θεολόγος Θωμόγλου.

Νικόλαος Χρυσόχοος.
 Χρηστάκης Χρυσόχοος.
 Νικόλαος Στυλιάρδου.
 Ἰωάννης Ἀργυριάδης.
 Χρῆστος Λουκᾶ.
 Θεόδωρος Στεφάνου.
 Γεώργιος Προκοπίου.
 Μιχαὴλ Προκοπίου.
 Θεόδωρος Τζήτελλη.
 Στεφανάκης καὶ Σταῦρος Καίσερ-
 λίδες. 2
 Ἀνδρέας Φωτίου.
 Χ. Σταμάτιος Κηπουρός.
 Χ. Ἀναστάσιος Χ. Σταματίου.
 Πανάγος Κύπριος.
 Χ. Ἀθανάσιος Πενζηκλής.
 Σταυρῆς Μ. Τζαβαρῆς Σωμαῖος.
 Κωνστ. Μιτυληναῖος.
 Χ. Ἰωάννης Ψωμάς.
 Γεώργιος Κρητικοῦ.
 Μιχαὴλ Κρητικοῦ.
 Παναγιωτάκης Ἀγγελῆ.
 Χ. Θωμᾶς Χ. Σπύρου.
 Ἀντώνιος Λουκάκη.
 Ἰωάννης Νομικός.
 Ἰωάν. Β. Μιχαηλίδης.
 Ἀντώνιος Ἀξαρλής.
 Ἀντώνιος Χῖος.
 Νικόλαος Καραγεωργίου.
 Κώστας Βογιατζῆς Σωμαῖος.
 Σταμάτιος Χ. Χριστοφῆ.
 Χριστόφορος Ι. Ἀναγνώστης.
 Παῦλος Ι. Λουκᾶ.

Ἀνδρέας Μεταξᾶς.
 Ἀναστάσιος Κάππας.
 Λεωνίδας Νικηφοράκης Κρής.
 Χ. Τζουβάνος Κύπριος.
 Χ. Ἰωάννης Εὐσταθίου.
 Γεώργιος Ἰωάννου.
 Θεοδόσιος Π. Τεσμελής.
 Ἡλίας Συμαῖος.
 Ἰωάννης Χ. Χαλίση.
 Χ. Σπύρος Ἀντωνίου Κύπριος.
 Μιχαὴλ Β. Μιχαηλίδης.
 Ἐμμανουὴλ Μ. Στυλιανόγλου.
 Μιχαὴλ Γιοπάζης.
 Χ. Μιχαὴλ Χ. Φιλίππου.
 Ἀναστάσιος Χαραλάμπου.

Οἱ Μαθηταὶ τῆς Ἑλληνικῆς
 Σχολῆς.

Νεόφυτος Παπαδόπουλος.
 Νικόλαος Μιχαηλίδης.
 Ἀγησίλαος Ἀλέκου.
 Νικόλαος Συμεωνίδης.
 Θεόδωρος Ἰωαννίδης.
 Εὐστράτιος Μηνᾶ.
 Σεβαστὸς Ἀναγνώστου.
 Νικόλαος Χ. Ἰωάννου.
 Μιχαὴλ Ἀθανασίου.
 Λουκᾶς Ἰωαννίδης.
 Εὐστράτιος Δ. Ἰατροῦ.
 Μιχαὴλ Χ. Κωνσταντίνου.
 Πλούταρχος Ἰατροῦ.
 Δημήτριος Ἀλέκου.

Ἰωάννης Παναγιώτου.
 Ἰωάννης Χ. Θεολόγου.
 Κωνσταντῖνος Δημητρίου.
 Χρῆστος Παναγιώτου.
 Ἰωάννης Γεωργίου.
 Πέτρος Μιχαήλ.

Οἱ Μαθηταὶ τῆς Ἀλληλοδιδα-
 κτικῆς Σχολῆς.

Σταῦρος Χ. Νικολάου.
 Σπύρος Μιχαήλ.
 Δημήτριος Ἀλεξάνδρου.
 Ἡλίας Διαμαντίδου.
 Γεώργιος Νικολάου.
 Δημήτριος Ἀγγελίδου.
 Ἰωάννης Μανούσου.
 Θεμιστοκλῆς Παναγιώτου.
 Ἀθανάσιος Χ. Ἡλιάδου.
 Ἰγνάτιος Χ. Δημητρίου.
 Κωνσταντῖνος Ἀναστασίου.
 Δημήτριος Φωτίου.
 Δημήτριος Παναγιώτου.
 Χρῆστος Μ. Τζακῆρη.
 Γεώργιος Χ. Μιχαήλ.
 Βασίλειος Ἰωάννου.
 Γεώργιος Ἰωάννου.
 Κωνσταντῖνος Σταυρίδου.
 Γεώργιος Στυλιανοῦ.
 Μιχαὴλ Στυλιανοῦ.
 Θεοχάρης Ἐμμανουήλ.
 Χ. Γεώργιος Χ. Δημητρίου.
 Μιλτιάδης Γεωργίου.

Οἱ ἐν Μούγλα Κύριοι.

Νικόλαος Χ. Κυριάκου. 2
 Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης. 2
 Ἰωάννης. 2
 Δημήτριος Σκλαβιάδης.
 Νικόλαος Θεοφανίδης Ἰατρός.
 Ν. Καλλιγᾶς Ἰατρός.
 Ἀντώνιος Ἀθανασιάδης.
 Φίλιππος Χ. Κυριάκου.
 Φίλιππος Πρωτοψάλτης.
 Ἀγαπητός.
 Μισαὴλ Καπιτανάκης.
 Χριστόδουλος Ἰω. Παπᾶ.
 Χ. Εὐστάθιος.
 Χρηστάκης Ἀναστασίου.

Οἱ ἐν Βεντζηκίῳ Κύριοι.

Παναγιώτης Λιδασκαλάκης. 5
 Γεώργιος Ἐκκλησιαστικὸς Ἐπί-
 τροπος. 5

Οἱ ἐν Ἀλάν Παξὲ Κύριοι.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Παπᾶ Ἰωάν-
 νης Κύπριος. 2
 Βασίλειος Ἐκκλησιαστικὸς Ἐ-
 πίτροπος. 5

Οἱ ἐν Μανδαλίῳ Κύριοι.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Παπᾶ Χαρά-
 λαμπος Κύπριος. 2

Δημήτριος Μωρατιάδης.
Ἀναστάσιος Μωρατιάδης.
Μανόλης Ἐφιτζής.
Νικόλαος Κοντός.

Οἱ ἐν Κιουλουκίῳ Κύριοι.

Θεμιστοκλῆς Ζκνιάδης. 2.
Δημήτρογλους.
Σταμπολλῆς.
Ἡ Ἐκκλησία Κλουουτζάκη. 4

Οἱ ἐν Ἀλικαρνασσῶ Κυριοι.

Νικόλαος Καίσερλης.
Γεώργιος Σταματάκη.
Φραντζής.
Χριστοφῆς Χ. Πέτρου.
Μιχαὴλ Ζαίρης.
Ἀποστόλης Χ. Πέτρου.
Δημήτριος Παπᾶ Γεωργίου.

 SISMANOGLIO
MEGARÒ